

Závěrečné stanovisko

ve věci podnětu

I. – Důvody vydání závěrečného stanoviska

Ing. Miroslav P., bytem (dále též „stěžovatel“), se na veřejného ochránce práv obrátil se stížností na postup Magistrátu města (dále také „magistrát“), Krajského úřadu (dále také „KrÚ“ nebo „krajský úřad“), Krajského úřadu (dále také „KrÚ“) a Ministerstva vnitra (dále také „ministerstvo“) v rámci řízení o přestupku proti občanskému soužití ublížením na cti dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o přestupcích“), kterého se měl vůči stěžovateli dopustit pan F. Z. zřízením a provozováním webových stránek a

Stěžovatel brojil zejména proti sporu mezi Krajským úřadem a Ministerstvem vnitra o aplikaci ustanovení § 131 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále také „správní řád“), kdy ministerstvo vydalo usnesení o postoupení věci Krajskému úřadu kraje na základě žádosti ředitele KrÚ, a to až poté, co opakované žádosti KrÚ podané ředitelem sekce pro službu veřejnosti krajského úřadu ministerstvo zamítlo. Stěžovatel namítal, že v důsledku tohoto aplikačního sporu došlo ke značným průtahům v řízení, které mohou vést k prekluzi přestupku, k čemuž nakonec došlo.

Šetření v této věci jsem se na základě pověření veřejného ochránce práv JUDr. Pavla Varvařovského ujal já, neboť veřejný ochránce práv využil své možnosti dané mu ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejném ochránci práv“), přenést na mě některé oblasti své působnosti, mezi které patří agenda přestupků.

Ve svém šetření jsem se zaměřil na postup Krajského úřadu a Ministerstva vnitra při aplikaci ustanovení § 14 odst. 4, resp. ustanovení § 131 odst. 4 správního řádu.

V průběhu šetření jsem v souladu s ustanovením § 18 odst. 1 zákona č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejném ochránci práv“), zjistil pochybení v postupu krajského úřadu a ministerstva vnitra.

¹ Jedná se konkrétně o řízení vedená magistrátem pod sp. zn. RP 143/2012 a RP 583/2012.

Pro přehlednost své závěry shrnuji následovně:

- 1) Ředitel sekce pro službu veřejnosti KrÚ neodůvodnil své usnesení o vyloučení JUDr. A. K. z projednání a rozhodnutí věci.
- 2) Ředitel sekce pro službu veřejnosti KrÚ nebyl aktivně legitimován k podání žádosti o pověření jiného správního orgánu projednáním a rozhodnutím věci z důvodu podjatosti všech úředních osob zařazených do KrÚ.
- 3) Ředitel krajského úřadu řádně neodůvodnil žádost o postup dle ustanovení § 131 odst. 4 správního řádu z důvodu podjatosti všech úředních osob zařazených do krajského úřadu.
- 4) Ministerstvo vnitra bylo nekonzistentní v závěrech v rámci aktuálně šetřeného případu na straně jedné a v obdobném případě vedeném ministerstvem pod sp. zn. na straně druhé.

Dotčené úřady vyjádřily zčásti nesouhlas s mými závěry, přičemž námitky krajského úřadu nemohu z důvodů níže uvedených zčásti akceptovat. Proto jsem přistoupil k vydání tohoto závěrečného stanoviska podle ustanovení § 18 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv.

II. – Vyjádření Krajského úřadu

Dne 21. 5. 2013 jsem obdržel vyjádření ředitele krajského úřadu k výsledkům šetření.² Vyrozuměl jsem, že do jisté míry souhlasí s mými závěry o dílčích (dle jeho názoru spíše administrativních) pochybeních, pokud se týče vymezení toho, kdo byl oprávněn jménem krajského úřadu jednat s ministerstvem ohledně aplikace ustanovení § 131 odst. 4 správního řádu. Nadále má ale za to, že byly (a stále jsou) dány podmínky pro delegaci věci jinému správnímu orgánu dle ustanovení § 14 odst. 4 správního řádu ve spojení s ustanovením § 131 odst. 4 správního řádu. Ředitel krajského úřadu poukazuje na to, že aktuální případ nevykazuje žádné zásadní odlišnosti od řízení, které Ministerstvo vnitra postoupilo usnesením ze dne 20. 5. 2011, č.j. Krajskému úřadu.

Podjatost úředníků krajského úřadu vznesli shodně oba účastníci řízení, a vzhledem k tomu, že důvody podjatosti byly u úředníků, kteří měli věc vyřizovat, dány, jediným správným a zákonným řešením bylo předání věci Ministerstvu vnitra se žádostí o postup dle ustanovení § 131 odst. 4 správního řádu. Mgr. Ing. Zl. K., dr.h.c., zdůraznil, že krajský úřad nebyl k takovému kroku motivován neochotou jednat s „neoblíbeným či jinak problémovým“ účastníkem řízení, ale učinil jej, neboť měl (a stále má) za to, že jedine tímto způsobem mohou být v předmětné věci vytvořeny takové podmínky, které zabrání účastníkům spekulovat o tom, zdali zde pochybnosti o nepodjatosti nastaly, či nikoliv.

Krajský úřad je veden důslednou snahou jak o ochranu práv jednotlivých osob, tak i dodržováním zákonné „zásady 3E“ (zásady účelnosti, efektivnosti a hospodárnosti veřejných výdajů vyplývající ze zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě). S ohledem na výše uvedené ředitel krajského úřadu

² Dopis ze dne 17. 5. 2013, č.j.

odmítl argumentaci, že by měl záležitost řešit jiný pracovník krajského úřadu s právnickým vzděláním. Pro kvalitní rozhodování je účelné a mnohdy též nezbytné, aby úředník, který věc posuzuje, měl kromě patřičného vzdělání též specifické vědomosti a zkušenosti. Pokud tato podmínka není naplněna, mohlo by dojít k poškození práv účastníka řízení. Doplnování specifických znalostí a přenos specifických zkušeností pouze z důvodu jediného sporného případu se jeví jako neefektivní. Daleko výhodnější je nechat takovou záležitost posoudit nadřízeným orgánem nebo jiným krajským úřadem.

Ředitel krajského úřadu namítá, že tento konkrétní případ je třeba posuzovat komplexněji, s ohledem na výše uvedené. Postupem, který zvolil krajský úřad, tj. snahou o delegaci na jiný správní orgán, byla práva účastníků nejlépe ochráněna.

III. – Vyjádření Ministerstva vnitra

Dne 23. 5. 2013 jsem obdržel vyjádření ministra vnitra k průběžným výsledkům šetření.³

Se závěry ochránce k otázce č. 1 v rámci zprávy o šetření⁴ ministr vnitra souhlasil. Poukázal přitom na závěr Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu č. 88, z něhož vyplývá, že toto ustanovení nelze aplikovat, pokud by absence odůvodnění rozhodnutí měla za následek nepřezkoumatelnost nebo nesrozumitelnost rozhodnutí. Podle názoru ministra vnitra byla v daném případě tato podmínka naplněna, neboť byly uplatněny rozdílné námitky podjatosti a lze pochybovat o jejich reálnosti, resp. o tom, že úřední osoby jsou skutečně podjaté a mají být vyloučeny z řízení (nelze bez dalšího zjistit, na základě čeho představený úřední osoby dospěl k závěru o její podjatosti a vyloučení z řízení).

Ministr vnitra rovněž souhlasil se závěry ochránce k otázce případného pověření projednáním a rozhodnutím věci úřední osoby z jiného odboru či oddělení správního orgánu, pokud splňuje zákonem stanovené kvalifikační předpoklady. Vyloučení pracovníků konkrétního odboru nebo oddělení tak nemusí mít bez dalšího za následek delegaci dle ustanovení § 131 odst. 4 správního řádu.

V souvislosti se závěry ochránce k otázce č. 2 v rámci zprávy o šetření⁵ ministr vnitra odkázal na judikaturu správních soudů (např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, sp. zn. 1 As 89/2010), která ani v případě, že by krajský úřad rozhodoval ve věci kraje, nedovozuje automaticky podjatost všech úředních osob, nýbrž vyžaduje zkoumat, zda jsou nebo mohou být úřední osoby skutečně ovlivněny. Z toho lze dovodit, že ani v případě vztahu zaměstnance krajského úřadu nelze bez dalšího dovozovat podjatost ostatních úředních osob, nýbrž je třeba se zabývat otázkou, zda mohou být tímto vztahem ovlivněny i ostatní úřední osoby nebo zda u nich není dán jiný důvod podjatosti.

³ Dopis ze dne 23. 5. 2013, č.j.

⁴ Je třeba usnesení o vyloučení úřední osoby z projednání věci dle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu vždy odůvodnit?

⁵ Nakolik je fakt, že jeden z účastníků řízení je zaměstnancem úřadu, který ve věci rozhoduje, relevantní z hlediska možné podjatosti (všech) zaměstnanců tohoto úřadu?

Ministr vnitra se dále domnívá, že správní orgán, resp. představený, je povinen odůvodnit, proč považuje všechny úřední osoby za podjaté (představený však nemůže posuzovat svou vlastní podjatost⁶). Pokud by představený k takovému závěru dospěl na základě námitky podjatosti, musel by o této námitce rozhodnout usnesením, které by mělo být odůvodněno. Podjatost ředitele krajského úřadu by případně posuzovalo příslušné ministerstvo. Dle Závěru poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu č. 77 ze dne 22. 6. 2009 je nadřízený správní orgán vázán usnesením o námitce podjatosti a musí delegaci dle ustanovení § 131 odst. 4 správního řádu provést. V tomto ohledu ministr vnitra nesouhlasí se závěry ochránce. V případě, že je podjatost konstatována z podnětu úřední osoby, rovněž by mělo být vydáno usnesení o pověření jiné úřední osoby (to se pouze poznamená do spisu), které by také mělo být odůvodněno. Pokud jsou vyloučeny všechny úřední osoby správního orgánu, nelze takové usnesení vydat a věc se dle ustanovení § 14 odst. 4 správního řádu předá nadřízenému správnímu orgánu. V takovém případě musí být při předání věci popsány důvody podjatosti úředních osob a nadřízený správní orgán a nadřízený správní orgán tyto důvody může přezkoumat a případně vrátit věc správnímu orgánu k řízení s tím, že všechny úřední osoby nejsou podjaté. Přitom lze vycházet z toho, že v tomto případě o podjatosti na rozdíl od námitky není rozhodováno usnesením, kterým by byl nadřízený správní orgán vázán. Proto bude moci posoudit případnou podjatost úředních osob správního orgánu.⁷

K otázce odlišného postoje ministerstva v rámci šetřeného případu na straně jedné a obdobného případu z roku 2011 ministr vnitra poznamenal, že po prostudování spisu musel konstatovat, že v daném případě došlo k opomenutí referenta Ministerstva vnitra, který danou věc vyřizoval. V tomto směru ministr vnitra přijal adekvátní opatření, aby se podobné nedopatření v budoucnu neopakovalo.

IV. – Závěrečné hodnocení veřejného ochránce práv

Vyjádření Ministerstva vnitra akceptuji a shoduji se s ním v procesněprávním posouzení řešení otázek podjatosti. Beru rovněž na vědomí, že odlišné posouzení v předchozím obdobném případě bylo dáno opomenutím referenta ministerstva, který danou věc vyřizoval, s tím, že ministr vnitra přijal opatření k tomu, aby se podobné nedopatření v budoucnu neopakovalo.

Naopak ředitel krajského úřadu mě o správnosti svých závěrů nepřesvědčil. Z tohoto důvodu postupuji podle ustanovení § 18 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv a sděluji své závěrečné stanovisko, jehož součástí je návrh opatření k nápravě.

Nemohu souhlasit s názorem ředitele krajského úřadu, že otázka určení osoby, která byla oprávněna jménem krajského úřadu jednat s ministerstvem ohledně aplikace ustanovení § 131 odst. 4 správního řádu, by byla marginální a pochybení v tomto směru spíše administrativního charakteru. Mám za to, že posuzování vyloučení všech úředních osob, jak o tom hovoří ustanovení § 131 odst. 4 správního řádu, může být dle textu zákonného ustanovení i z povahy věci samé svěřeno toliko představenému celého úřadu. Navíc se jedná o citelný zásah

⁶ Viz Závěr poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu č. 63 ze dne 26. 11. 2007; k dispozici na <http://www.mvcr.cz/clanek/zavery-poradniho-sboru-ministra-vnitra-ke-spravnimu-radu.aspx>

⁷ K tomu viz Závěr poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu č. 94 ze dne 11. 6. 2010

z hlediska samotného řízení, neboť uplatněním postupu dle tohoto ustanovení dochází k postoupení věci jinému správnímu orgánu, což v případě krajského úřadu může znamenat zvýšené komplikace např. v souvislosti s nahlížením do spisu.

Nejzásadnější problém spatřuji v absenci odůvodnění vyloučení vedoucí oddělení ostatních správních činností JUDr. A. K. v usnesení ředitele sekce pro službu veřejnosti Ing. M. B. ze dne 27. 9. 2012, č.j. , vydaného dle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu a v absenci odůvodnění vyloučení všech úředních osob v dopisu ředitele krajského úřadu Ministerstvu vnitra ze dne 21. 12. 2012, č.j. Tento nedostatek nebyl napraven ani v rámci vyjádření ředitele krajského úřadu ke zprávě o šetření.

Usnesení o námitce podjatosti vydané dle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu, stejně jako předání věci nadřízenému správnímu orgánu k postupu dle ustanovení § 131 odst. 4 správního řádu by měly být dostatečně odůvodněny z hlediska naplnění znaků podjatosti dle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu. Jinými slovy, mělo by být zřejmé, zda má úřední osoba s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze důvodně pochybovat o její nepodjatosti.

Nadřízený správní orgán je vázán usnesením představeného o vyloučení úřední osoby z projednání věci vydaným dle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu. V tomto ohledu nelze než akceptovat vyloučení JUDr. K. a potažmo též jí podřízených pracovníků oddělení ostatních správních činností na základě shora citovaného pravomocného usnesení ředitele sekce pro službu veřejnosti, byť postrádalo odůvodnění, a bylo tedy vydáno nesprávně.

Naproti tomu pouhé konstatování týkající se ostatních zaměstnanců Kraje zařazených do krajského úřadu, tedy postup dle § 14 odst. 3 správního řádu, při němž se nevydává usnesení, nadřízený správní orgán neváže. Toto konstatování podjatosti namítající generální podjatost všech úředních osob nelze vyloučit, nicméně musí být podrobně odůvodněno tak, aby je mohl nadřízený orgán přezkoumat a případně věc vrátit zpět.

Pokud jde o samotné důvody, pro které ředitel krajského úřadu nechce pověřit jiné úřední osoby, mám za to, že uplatnění postupu dle ustanovení § 14 odst. 4 správního řádu ve spojení s ustanovením § 131 odst. 4 správního řádu by bylo namístě až tehdy, pokud by byly dány důvody pro vyloučení všech úředních osob dle zákona způsobilých věc projednat, tj. osob se složenou zkouškou zvláštní odborné způsobilosti a osob s právníckým vzděláním. Těmito osobami mohou být úředníci projednávající přestupky v jiných oblastech, které by si samozřejmě mohly vyžádat potřebnou odbornou pomoc od úředních osob disponujících zkouškou zvláštní odborné způsobilosti v oblasti přestupků proti veřejnému pořádku, občanskému soužití a proti majetku.

IV.1. Obecné poznatky ze šetření

Byť jsem se v tomto případě věnoval zejména procesním postupům spojeným s otázkou podjatosti úřední osoby, nemohu zcela opominout ani hmotně právní

stránku věci. Z podání stěžovatele (ať už v rámci řízení samotného či šetření) jsem vyrozuměl, že jeho cílem je pravomocné uznání viny pana Z.

Nejvyšší správní soud, který se zabýval obdobným případem stěžovatele z minulosti, konstatoval, že „v řízení o přestupku bylo rozhodováno o vině a trestu obviněného (zúčastněné osoby), byla uplatněna státní moc vůči jiné osobě, která měla porušit zájem společnosti na řádném soužití občanů – objektem přestupku podle § 49 odst. 1 zákona o přestupcích⁸ je občanské soužití a veřejný zájem na ochraně cti každého, nikoli soukromý zájem žalobce. Na tom nic nemění postavení, které v řízení je podle zákona o přestupcích přiznáno postižené osobě, jejímu zákonnému zástupci nebo opatrovníku (§ 68 odst. 1 ve spojení s § 72 zákona o přestupcích). V řízení o přestupku se nerozhoduje o žádném subjektivním právu navrhovatele – žádná práva ani povinnosti se mu nezakládají, nemění ani neruší ani se jejich existence nedeklaruje; tento závěr již byl v judikatuře Nejvyššího správního soudu vysloven.⁹

Řízení o přestupcích je třeba z hlediska nazírání Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva nazírat jako řízení o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.). V rovině ústavněprávních garancí Ústavní soud shledal, že žádné základní právo na satisfakci za způsobený trestný čin (tedy ani přestupek, pozn. NSS) nelze dovodit (srov. např. I. ÚS 2160/11); Ústavní soud také zdůrazňuje, že trestněprávní kvalifikace určitého jednání, které má soukromoprávní základ, je třeba považovat za 'ultima ratio', tedy za krajní právní prostředek, který má význam především celospolečenský, tj. z hlediska ochrany základních společenských hodnot. V zásadě však nemůže sloužit jako prostředek nahrazující ochranu práv a právních zájmů jednotlivce v oblasti soukromoprávních vztahů (nález sp. zn. II. ÚS 789/06 z 27. 9. 2007, bod 22.). Právo na soukromí podle čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod¹⁰ zahrnuje rovněž pozitivní závazek státu spočívající v takové právní úpravě, která zabrání třetím osobám, tedy i soukromým osobám, zasahovat do soukromé sféry jiné osoby, a to pomocí nástrojů různé intenzity, od soukromoprávních příkazů a zákazů (§ 11 až 13 občanského zákoníku), přes administrativně správní (srov. kupř. tiskový zákon č. 46/2000 Sb.) až po trestněprávní regulaci. Takovou regulací je i úprava v přestupkovém zákoně, která vyjadřuje celospolečenský zájem na bezkonfliktním občanském soužití. Soukromý zájem na ochraně cti je předmětem řízení občanskoprávního.¹¹

⁸ Přestupku se dopustí ten, kdo jinému ublíží na cti tím, že ho urazí nebo vydá v posměch

⁹ srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2007, č. j. 2 As 46/2006 - 100, dostupný na www.nssoud.cz: „Poškozený nemá právo na to, aby osoba, kterou označí z pachatele přestupku, nebo jiná osoba, o níž skutečnost, že přestupek spáchala, v přestupkovém řízení vyšla najevo, byla takovou osobou také shledána (a to ani u přestupků projednatelných jen na návrh ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť zde je návrh nutnou podmínkou toliko ve vztahu k možnosti zahájit a vést řízení o přestupku, nečiní však z navrhovatele plnohodnotného účastníka řízení o přestupku a nezakládá jeho subjektivní 'právo na shledání viny' u pachatele přestupku)“. Obdobně se Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 19. 10. 2007 č. j. 4 As 69/2006 - 103, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl: „V řízení o přestupcích, které lze projednat jen na návrh ... nelze dovodit, že rozhodnutí o přestupku by bylo způsobilé zasáhnout do hmotněprávní sféry navrhovatele. Navrhovatel však je účastníkem ..., který má právo tvrdit, že byl postupem správního orgánu zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.“

¹⁰ Každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno

¹¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 57/2012-28; k dispozici na www.nssoud.cz

Shoduji se s Nejvyšším správním soudem, že podaný návrh na zahájení řízení nezakládá Ing. P. který má v daném řízení postavení navrhovatele, subjektivní právo na shledání viny pachatele přestupku. Pokud má stěžovatel výhrady k obsahu internetových stránek potom je dle mého názoru namístě tuto situaci řešit cestou občanskoprávního řízení na ochranu osobnosti (pokud jde o obsah jednotlivých příspěvků na těchto webových stránkách), anebo podáním podnětu k Úřadu pro ochranu osobních údajů k výkonu dozоровých oprávnění dle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, pokud jde o vytvoření webové aplikace, jejímž prostřednictvím dochází k systematickému shromažďování a zpřístupnění osobních údajů osob bez jejich souhlasu. Tento podnět již stěžovatel podal. Řešení vzniklé situace cestou řízení o přestupku proti občanskému soužití ublížením na cti dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích se mi jeví jako neúčelné, neboť správní orgán se může v tomto řízení zabývat toliko následky a nikoliv příčinami případného protiprávního stavu, který je v tomto případě dle mého názoru třeba odstranit především.

Kromě toho zde vyvstává problém v podobě jednoroční lhůty pro projednání přestupku, neboť Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku dovodil, že přestupek proti občanskému soužití ublížením na cti spočívající ve zveřejnění urážlivého příspěvku na internetu nemá povahu trvalého přestupku. Za situace, kdy oba účastníci řízení opakovaně podávají námitky podjatosti vůči pracovníkům Magistrátu města i Krajského úřadu a odvolání proti meritorním rozhodnutím, což činí samotné řízení značně složitým, se mi jeví pravomocné projednání věci v zákonné lhůtě jako problematické.

V. – Návrh opatření k nápravě

Závěry svého šetření shrnuji následovně:

- 1) představený úřední osoby je povinen vždy poměřovat skutečnosti uváděné v námitce podjatosti s důvody podjatosti vymezenými v ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu a v tomto směru řádně odůvodnit usnesení o námitce podjatosti dle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu,
- 2) postoupení věci nadřízenému správnímu orgánu za účelem postupu dle ustanovení § 131 odst. 4 správního řádu je možné jen tehdy, jsou-li vyloučeny všechny úřední osoby, které jsou dle zákona způsobilé věc projednat; vyloučení všech úředních osob musí být řádně odůvodněno,
- 3) nadřízený správní orgán je vázán toliko pravomocným usnesením o vyloučení úřední osoby z projednání věci dle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu; v případě nedostatečného zdůvodnění může nadřízený správní orgán podnět k pověření jiného správního orgánu projednáním a rozhodnutím ve věci dle ustanovení § 14 odst. 4 správního řádu odmítnout, věc vrátit zpět a vyzvat podřízený správní orgán k řádnému odůvodnění podnětu, popř. k pověření projednáním věci jinou úřední osobu.

Vzhledem k tomu, že v tomto případě není náprava chybného postupu Krajského úřadu již možná, **navrhuji** v souladu s ustanovením § 18 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv **jako opatření k nápravě, aby se Krajský úřad řídil shora formulovanými závěry ve své budoucí praxi.**

Akceptoval jsem částečnou výhradu ministra vnitra k mým závěrům o šetření, co se týče závaznosti pravomocného usnesení o vyloučení úřední osoby dle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu, a vzal jsem na vědomí jeho vyjádření k odlišnému postoji ministerstva v předchozím obdobném případě. Šetření vůči ministerstvu tedy končím dle ustanovení § 18 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv. S ohledem na požadavek jednotné praxe v této otázce navrhuji, aby ministerstvo s mými závěry seznámilo pracovníky podřízených správních orgánů.

Úřady jsou povinny do 30 dnů od doručení závěrečného stanoviska sdělit, jaká opatření k nápravě provedly. Jestliže tuto povinnost nesplní nebo shledám-li jejich opatření k nápravě nedostatečná, jsem oprávněn vyrozumět o jejich postupu nadřízený úřad. Vedle toho mohu o svých zjištěních informovat veřejnost, včetně sdělení jména a příjmení osob oprávněných jednat jménem správního orgánu (ustanovení § 20 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv).

JUDr. Pavel V a r v a ř o v s k ý v. r.
veřejný ochránce práv
(stanovisko je opatřeno elektronickým podpisem)